

500.000 kron. Povprečno napravi vsako leto toča škode pri 1% vseh kmetovalcev, to je toča pobije vsakega stotega kmeta, ali izmed 1000 kmetovalcev pobije desetim polje, to da po zgornjem računu škode povprečno za 500.000 kron. S tem bi bila torej poravnana škoda z zavarovalnino 1 krone za 100 kron vrednosti. Ker pa redkokedaj pobije toča tako, da bi vničila vse pridelke kmetovalcu, se vzame povprečno le $\frac{3}{4}$ vsega pridelka, zato pa ostane za rezervni zaklad vsako leto 175.000 kron. Iz tega razvidimo, kako lahko bi si naši kmetovalci zavarovali svoja polja, in da bi si iz rezervnega zaklada lahko napravili zraven še tudi strelne postaje, kjer se strela zoper točo, in druge občno koristne kulturne naprave.

Pokazal sem torej veliki pomen in korist zadržnega zavarovanja, pokazal, da se da to prav lahko doseči, ako je le nekoliko dobre volje in vzajemnosti. Upam, da moje besede ne bodo glas vpijočega v puščavi, ampak da najdejo poslušna ušesa in da se kmalu začne uresničevati ta prekornostna stvar. Vse slovenske liste prosim, da posnamejo in ponatisnejo ta apel na naše ljudstvo, da se moja misel prej ko prej uresniči; saj nam je pri tem le za blagor in korist našega ljudstva.

Spisujem v ta namen pravila, urejena za naše razmere, katere bom, ako uvidim zanimanje, tudi obelodanil. Pripravljen sem, tako zavarovalno zadrugo v korist in blagor slovenskega ljudstva povsod osnovati pomagati in sicer s tem večjem zaupanjem v uspeh, ker vem, da me podpira pri takem delu vse naše duhovno in posvetno razumnost in ker vem ter sem prepričan, da čuje nad Slovenci pravični Bog, kateri rad pomaga onim, ki so pomoči potrebni. Ivan Kač.

Dopisi.

Z Murskega polja. (Gospodarska vprašanja.) Mi murskopoljski kmetje z velikim veseljem prebiramo Vaš list. Saj vidimo, da z ljubeznijo preresetavate naše kmečke razmere. Toda ne smete zameriti, gospod urednik, nekaj bi Vam le rad povedal. Glejte, v Vašem listu nam različni vrli gospodje vedno pravijo: Kmetje, ustanovite si to in to in zopet ono. Mi čitamo, prevdarjamo in mislimo, da bi bilo marsikaj navetovanega res dobro za nas. Toda pri vsaki ustanovitni se glasi: Toliko znaša udnina, toliko vpisnina, toliko delež. In kadar si ustanovimo kaj, potem se reče, to je še le začetek, sedaj še le pride pravo. Zidati je treba skladišče, kupiti to orodje, naročiti

— saj bi ti takoj drugi dan po svatbi opnesli, da nisi nič imel —!

Tako je šlo neprestano. V obeh rodbinah sta se nastanili hkratu svaja in žalost. Ko se je Rehak togotil, poslušala je Milika tiho, ali poslednja beseda njena bila je vedno: »In jaz vendar drugega nečem, in drugega si tudi ne vzemem, kakor Franeka, in ko bi se na glavo postavili«.

»In če v to ne privolim?« zadril se je Rehak.

»Potem pa se sploh ne omožim«, glasil se je mirno odgovor.

V Rehaku je to vrelo. Poznal je Miliko in vedel, da ima glavico iz železa. Hotel je jezno kvišku skočiti, ali pogledal je ženo, ktera se mu je proseč približala, popadel kapico in odšel v »gornjo« krčmo.

In ko se je stari Sekač znašal nad Rehakom, poslušal je Franek čisto tiho in delal svoje delo, kakor bi ga niti stvar ne brigala. Kedar je pa oča razkačen zaradi njegove mirnodušnosti zakričal: »No, si slišal ali ne?«, tedaj je odvrnil Franek čisto hladno: »Očka, poznate me tako slabo? Nobene druge nečem kakor Miliko in dosti«.

»In če v to ne dovolim?«

»Potem pa rajši ostanem sam in pojdem po svetu«, je mirno odgovoril.

kak stroj. In zopet se zahteva denar. Glejte, gospod urednik, saj mi ne pravimo, da bi to ne bilo prav ali da nam gospodje nasvetujejo kaj neprilicnega, toda odkod naj mi vzamemo toliko denarja. Vi gospodje veste, da nam gre trda, a tega ne veste, kako trda. Včasih pridejo časi, da tudi najboljši kmet ne glešta desetaka v žepu. Nam kmetom se godi sedaj presneto slabo. Mi gorimo za zadrugo, toda mi ne vemo, če bomo jih mogli izpeljati tako daleč, da bodo nam res občutno koristile. Zato pa Vas prosimo, gospod urednik, pišite Vi za to, da se počasi dela z zadrugami, da bomo lahko zmagovali stroške, ali pa da dežela in država pomaga. Saj država in dežela tudi drugim stanovom pomaga z denarnimi doneski, zakaj pa bi nam kmetom ne, kateri smo ji že splačali toliko denarja in ji že dali toliko vojakov. Prosimo Vas torej, gospod urednik, da bi Vi tako pisali za nas. Zdjaj pa Vam želimo srečno in veselo novo leto!

Iz Celja. (Trgovska obrtna zadruga «Merkur».) V Celju se je osnovalo velevažno narodno podjetje «trgovska obrtna zadruga «Merkur» z neomejeno zavezo», katere pravila so se vpisala v zadržni register c. kr. okrožnega sodišča od 13. dec. 1899 Firm. 172/Gen. I. 259. Osnovanje te zadruge je, če nas vse ne vara, eno najvažnejših narodnih podjetij, kar se jih je začelo v zadnjem času na Spodnjem Štajarskem. Zadruga «Merkur» ima namen, pospeševati zasebno gospodarstvo svojih zadržnikov s tem, da posreduje med trgovci in obrtniki in njih odjemalci, podpira ustanovitev novih obrti in trgovin ali pa, da prevzame po potrebi sama ustanovitev takih obrti in trgovin. Slovenski rodoljubi so že davno spoznali, da bode slovenskemu narodu zagotovljen narodni obstanek samo tedaj, če bo slovenski narod v gospodarskem oziru stal popolnoma na svojih nogah, da bode imel v vsaki stroki trgovce, obrtnike, tovarnarje itd., ki so slovenske krvi in narodnega mišljenja.

V tem oziru se je v zadnjih 20 do 30 letih že sicer veliko doseglo, imamo narodne obrtnike in trgovce v tej in onej stroki, ali ravno v eni najvažnejših trgovinskih strok, v železnini dozdej Slovenci nismo imeli na Spodnjem Štajarskem svoje trgovine, ki bi delala v velikem, ter bila zmožna, konkurenco delati vsaki drugi trgovini enake vrste. To je bil vzrok, da so veliki železni trgovci nasprotnega političnega in narodnega mišljenja imeli po celem Slovenskem nekaj monopol, ter misleč, da jim je ta monopol zagotovljen za večne čase, se postavljali se

Sekaču se je kri razvnela. Poznal je svojega sina; kar si vtepe v glavo, tega mu ne izbije nihče; ali v prvem hipu je hotel vendar jezno skočiti, — toda pogledal je ženo, ktera se mu je proseč približala, zgrabil je kapico in odšel v »dolnjo« krčmo.

Ali ne samo v ti dve rodovini je privedel sv. Florijan svajo, on je razdelil tudi vso vas na dve vojni stranki. Slava prvej je bil Rehak z glavnim stanom »gornja« krčma, glava drugej je bil Sekač z glavnim stanom »dolnja« krčma. V »dolnjej« so vriskali, pili in vpili, da sv. Florian mora ostati tako, kakor stoji; v »gornjej« so se zaklinjali, da ne dajo prej miru, dokler ne bo gledal vsaj na polovico k njim. Zdelo se je, da med obema strankama ni mogoče miru.

Rehakovej se je Milika smilila zelo in želela jej je v duhu Franeka; vendar je zavoljo moža, ali pa je mislila, da je to njena dolžnost, Miliko z lepa prigovarjala in jej svetovala, da naj Franeka pusti iz misli. »Saj je več možkih na svetu«, dejala je rahlo, »bo te pa drug imel tako rad.«

Milika je bila naproti trdim besedam, kakor iz železa, prijazna beseda je pa imela velik upliv na njo. »Oh, mamica«, rekla je s solznatimi očmi, »jaz ne morem, — jaz ga imam rajši, kakor svoje življenje.«

(Konec prih.)

svojimi uslužbenci vedno na čelo vsemu protislovenskemu gibanju.

Zadruga «Merkur» odkazala si je toraj kot prvo in poglavitno svojo nalogo, ustanoviti v Celju, ki je sedaj za celi avstrijski jug nekako trgovsko središče za železnino, trgovino z železnino na debelo in drobno, ter to trgovino založiti s tako velikim fondom, da bode ista zmožna konkurirati z vsako drugo železno trgovino, to tako glede kakovosti blaga, kakor glede nizkih cen; kajti kupovala bode blago vse v velikem za gotov denar, toraj po najnižjih mogočih cenah, in ker trgovina ni last posameznika, kateri bi se hotel bogatiti pri trgovini, prodajala bode ista blago lahko po primeroma prav ugodnih nizkih cenah.

Kričeči dogodki, vršeči se 9. in 10. avg. t. l. v Celju zoper Slovence, silili so do končnega odločilnega koraka. Sklical se je na dne 4. oktobra v «Narodni dom» v Celje shod slovenskih zaupnikov, kamor se je istih zbralo nad 50 iz vseh krajev Spodnje Štajarske. Shod je pritrdil z navdušenjem po deželnem poslancu dr. Ivanu Dečku izdelanemu in predloženemu nasvetu glede ustanovitve zadruga «Merkur» v Celju; pokazali so navzoči na najsijajniši način, da res ustrezajo predlogi občnemu namenju s tem, da so v pri $\frac{1}{4}$ uri podpisali za nameravano zadrugo svoto od 27.000 gl.

Na čelo zadruga izvolili so se gospodje Peter Majdič, posestnik umetnega mlina kot načelnik, dr. Jos. Vrečko, odvetnik, kot njegov namestnik, dr. Ivan Dečko, odvetnik, dr. Jos. Serbec, odvetnik, Dragotin Hribar, lastnik tiskarne, Anton Kolenc, trgovec, vsi v Celju, Norbert Zanier, trgovec v St. Pavlu, Franc Xav. Petek, trgovec v Ljubnem, F. Ivanuš, trgovec v Konjicah, Franc Varlec, trgovec v Brežicah in Jos. Širca, župan in veleposestnik v Žalcu kot odborniki. Imena izvoljencev so tako odlična, da so že ista sama porok, da je podjetje zdravo, dobro premišljeno, da bode dobro izvedeno, imelo tudi dober popolen uspeh! Trgovski odsek, kateri naj železno trgovino v Celju osnuje, vodi in nadzoruje, je sestavljen iz gg. Peter Majdič, dr. Jos. Vrečko, dr. Ivan Dečko, Norbert Zanier.

Štacuna in zaloga te železne trgovine bode v hiši, katero je kupila «Zveza slovenskih posojilnic» od g. dr. Srebreta. Hiša je na najugodnejšem prostoru, v prometni graski ulici, ter ima zadej velike prostore za skladišča, tako da bode zadostovala vsem potrebam. Trgovina bo začela poslovati kmalu začetkom bodočega leta 1900, kakor hitro bo hiša potrebno predelana in dozidana. Kakor čujemo, posrečilo se je zgoraj imenovanemu trgovskemu odseku že tudi pridobiti za to trgovino kot disponenta in vodja izbornu, vže skušeno moč.

Z oživotvorjenjem te železne trgovine pa naloga zadruga «Merkur» še nikakor ne bo dovršena, ampak zadruga bode potem obrnila vso svojo pozornost na druge potrebne trgovine in obrti v Celju in izven Celja, da se pomore slovenskemu narodu v vseh strokah do gospodarske samostojnosti.

Seveda potrebuje zadruga za dosego teh velikih namenov denarnih sredstev, in če hoče te namene popolnoma doseči, velikih denarnih sredstev! Zavedni Slovenci se toraj pozivljajo, da pristopijo tej zadrugi brez ozira na stan in na premoženje: kdor premore veliko, naj pristopi z velikim, kdor premore pa manj, pristopi pa naj z manjšim denarnim zneskom!

Deleži so tako določeni, da pristopi lahko vsak zaveden Slovenec, komur je mar na predek slovenskega naroda, komur je mar zahvala prihodnjega vnuka!

Deleži so najmanjši po 10 kron (III. vrste), po 200 kron (II. vrste) in po 1000 kron (I. vrste). Posameznik pa vzame lahko tudi več deležev do najvišje svote, ter se opomni, da so do zdaj posamezniki podpisali tudi po 2000, 4000, 6000 in 10.000 kron.

Uplačani deleži bodo, ker je podjetje zdravo in na strogo solidnej podlagi, dajali

vsako leto po računskem sklepu svojo dividendo, katera bo gotovo tolika, kakor so navadne obresti; računati pa smemo, da bode dividenda večja, kajti vidimo, da železne trgovine dajejo nasprotnim trgovcem prav velik dobiček, kateri ne obrestuje samo njihovega v trgovini ležečega denarja, ampak kupiči njihovim obiteljem veliko bogastvo!

Novo narodno podjetje spremljaj toraj naša iskrena želja, da bo njegov razcvit sijajen, njegovo delovanje plodonosno!

Maribor. (Nezgode pri južni železnici.) Zadnjo soboto in nedeljo zvršilo se je pri južni železnici ne manje ko pet nezgod; mogoče da še več, ali toliko nam je znanih. V Kalsdorfu blizu Gradca sta trčila dva vlaka drug v drugega dvakrat na eden dan, prvič jutraj, drugič zvečer. Nekaj ljudi je mrtvih, koliko ne vemo, ker židovski časniki kakor »Tagespost« in drugi, ki so pri nas žalibog najbolje razširjeni, resnico zamolčujejo. V takem slučaju ali celo nič ne poročajo, ali pa tako, kakor da bi se nikomur ne bil zakrivil las; seveda, ker je železnica lastnina židov-milijonarjev. Le če kak krščanski časnik resnico izvoha in poroča, potem tudi časniški židje nekaj kratkega prinesejo. No, pa dalje. Na Zidanem mostu je vlak drknil iz tira, in tudi na Koroškem se je tisti dan pripetila nezgoda. Kakšni so bili nasledki, ne vemo. Peta nesreča pa se je zgodila v Mariboru ravno pred kolodvorom nasproti »Taberni« v nedeljo proti jutru. Tovarni vlak je premikal in zdajci pridrvi z Gradca brzovlak ter tresči s tako silo v onega, da se je, izvzemši hlapon in spalni voz, ki leži ves na močnih železnih šinjah, popolnoma razbil, deloma celo zdrobil. Treske so tako ležale okrog, kakor bi bili tam tesarji eden teden tesali; čudo, ki ga ni mogoče zapopasti, je, da ni nikogar ubilo.

Pri vsaki železnici se lahko kaj pripeti, in zares tudi nikjer ni brez nezgod; ali čudno je vendar, da se pri južni železnici dogodi najmanj 10 do 20 nesreč, dočim pri drugih komaj jedna. Kaj je temu krivo? Vsaka sodnijska obravnava, ki je taki nezgodi sledila, je doslej dokazala, da židovje, ki so lastniki južne železnice, svoje ljudi, ki je imajo nastavljene kot šefe, poduradnike, čuvaje itd., izrabljajo do onemoglosti; delo, ki bi bilo za dva, mora jim opravljati jeden. Na prim. nekje pri Mariboru je nastavljen jeden uradnik in jeden služabnik; ta dva človeka morata sama opravljati vse, petek in svetek, noč in dan; spita le, kolikor jima je med vlaki mogoče. Če se pomisli, da po tisti progi teče v 24 urah sempatje kakih 70 vlakov, lahko si predstavljamo, koliko počitka imata. Ne oziraje se zdaj na to, da je tako postopanje nečloveško, in da ima tudi vlada, ki to trpi, vnebovpijoč greh, prašajmo se: »Ali se more od tako izmučenega človeka zahtevati, da svoj veleodgovoren posel natanko opravlja?« Prvi vzrok nezgod je torej pohlepnost židovskih duš po denarju. Drugega hočem pokazati s slučajem, ki sem ga sam doživel. Letošnje poletje je pri neki postajalnici južne železnice, ki je nočem imenovati, vlak zdrknil s tira. Vprašam šefa, kaj je temu vzrok. Odgovori mi, da je služabnik menjak v tistem hipu prestavil, ko se je imel vlak že na drugo progo premakniti. In na mojo opazko: »Služabnik, ki ima prestavljati menjake, bi ž njimi vendar moral znati sigurno ravnati«, pristavi: »Kaj hočete zahtevati od človeka, ki je še le jeden teden pri železnici?« Jaz zopet: »In takemu se poverjajo menjaki, od katerih je zavisno življenje tolikih ljudi?« In šef: »Jaz moram ljudi vzeti, ki se mi pošiljajo«. Kaj nam kaže ta dogodek? Da so židje, v kolikor velja življenje drugih ljudi, brezvestni. Nič jim ni mari, niti nam najdražjega ne — da le delajo boljše »kšefte«, da jim le akcije prinašajo več odstotkov. Koncem se jeden slučaj, ki sem ga tudi sam doživel. Blizo Rikarje vasi ob južni železnici na Koroškem je letos poleti osebni vlak drknil s tira ter se prekucnil čez breg več metrov globoko; nekoliko ljudi je bilo pri priči mrtvih, mnogo

ranjenih. Govorilo se je na licu mesta o vzroku te nesreče, da bi bil hlaponovodja po ovinku prenapel vozil, pa tudi, da so se blazine, ker so že bile pirave, pod šinjami vdrle. Ne vem, kateri vzrok je pravi, ali to vem, ker sem videl na svoje oči, da so blazine bile tako pirave, da sem z nohtom lahko pripravil pri nekaterih celo do sredine. To bi slo na rovaš tamošnjemu železničnemu mojstru; ali govorilo se je, da je pre o pravem času pri »višjih« novih blazin zahteval, a niso mu jih hoteli dovoliti.

Bodisi kakor hoče, to itak vem, da morajo pri južni železnici vseh nezgod vselej biti krivi čuvaji, hlaponovodje in nižji služabniki sploh, nikdar pa ne oni visoki uradniki, ki imajo letne plače od 10 do 24.000 goldinarjev, najmanj pa seveda oni židovski milijonarji, ki si po kopelih in vilah dolg čas kratijo s tisočaki, ki jih jim ubogi čuvaji in sprevodniki v telesni in duševni onemoglosti služijo. Dostavljam pripomnjo, da je južna železnica v Avstriji najdražja.

Naj bi vendar gg. poslanci kaj storili, da bode morala južna železnica začeti človeško ravnati s svojimi nižjimi služabniki, pa tudi s potniki.

Razne stvari.

Iz domačih in drugih krajev.

(Veselo novo leto) želimo vsem našim prijateljem, somišljenikom in naročnikom. Prosimo jih, naj nam ostanejo še v bodoče zvesti in naklonjeni. Naš narod je kmečki narod. Zato bomo mi tudi v novem letu vse svoje boljše sile posvečevali perečim vprašanjem slovenskega kmečkega ljudstva. Branili bomo njegove pravice, odbijali njegove nasprotnike. Upamo, da bo kmečki stan podpiral svoj list in da mu tudi prijatelji kmečkega stanu ne odrečejo svoje dobrohotne pomoči. Širite naš list, da bo postal uplivo glasilo spodnjestajarskega kmeta!

(Slovenska božičnica.) Dne 22. t. m. obhajal je mariborski otroški vrtec družbe sv. Cirila in Metoda, katerega oskrbujejo oč. šolske sestre, svojo božičnico. Kako lepa je taka slovesnost, zlasti če jo priredijo mala nedolžna bitja, in če se obhaja v pravem krščanskem duhu, ne moremo dovolj povdarjati. Predstavljali so otroci v več prizorih rojstvo našega Izveličarja. Ljubo je bilo videti, kako so prihтели mali pastirčki k jaslicam Jezuščka molit in z raznimi darili obdarovat: tukaj je pastirček zabrenkal nekaj na svoje godalo, tam otrok zapel lepo pesmico, med njimi pa pristopila sirota, ki ni imela drugega dati kot svoje nedolžno srce. Prav veličastni so bili sv. trije kralji, ki so prišli iskat novorojenega deteta. Neusmiljeni Herod pa se je postavljaval prav junaško, ko je slišal o nevarnosti, ki mu preti. Izvrševali so vsi igralčki svoje naloge izvrstno. Zahvaliti pa se imamo zato v prvi vrsti čestitim šolskim sestram, ki so se gotovo mnogo trudile, da je bilo mogoče kaj takega predstaviti. Med igro so mala grla zapela pesem sv. Cirila in Metoda in tudi druge pesmice. Po lepem ogovoru, ki ga je imel mil. g. kan. Mlakar, se je vršilo obdarovanje. Da pa je bilo to mogoče, poslala je družba sv. Cirila in Metoda lepo svoto denarja, in razven tega so v Mariboru darovali: mil. knez in skof dr. Mih. Napotnik 10 K, č. g. prelat in kanonik K. Hribovšek 2 K, č. g. stolni prošt L. Herg 2 K, č. g. J. Cerjak 4 K, č. g. M. Štrakl 2 K, č. g. J. Čizek 2 K, č. g. kanonik J. Mlakar 4 K, č. g. prefekt A. Korošec 2 K, č. g. J. Vreže 6 K, č. g. J. Zidanšek 4 K, č. g. J. Tajek 3 K, gospa Marinova 40 v, družine Bezjak, Matek, Majcen 7 K, gospa Rotnerjeva 2 K, trije otroci iz svojih hranilnic 60 vin. Skupaj 51 K. Bog povrni vsem!

(Imenovanje.) Deželnosodni svetovalec v Ljubljani dr. Ivan Babnik je imenovan ministerialnim tajnikom v justičnem ministerstvu.

(Drago, a slabo šolsko poslopje) zgradilo se je pred tremi leti pri Sv. Lenartu v Slov. gor. Stalo je okroglih 32 tisočakov, a se že ruši, že podira. Ko bi se imel začetkom novembra pričeti solski pouk, zapazili so, da poslopje preti porušiti se. Pričeli so popravljati (na zimo!) in zato imajo gg. učitelji in otroci že pol četrti mesec (!) prijetne počitnice. Vendar stvar je resna! Šola je draga, na oko kakor palača, največje poslopje v trgu, pred tremi leti s krvavimi kmečkimi žulji postavljena in sedaj, ko se se ljudje niso opomogli od neizmernega šolskega davka, sedaj se bodo bržčas plačevali popraviljanje! Prosimo naše deželne poslance, naj bi v tej zadevi kako besedo spregovorili v deželnem zboru.

(Nesreče na železnici.) Mi že v dopisu iz Maribora govorimo o nekterih nesrečah na železnici. Nekaj se nam je dodati! Dne 24. t. m. je skočil s tira stroj na progi Velenje-Celje. Stroj se je poškodoval, a druge nesreče ni bilo. Dne 24. t. m. sta trčila pri Budapešti dva osebna vlaka skupaj. Trije vagoni so se razbili, strojevodja je mrtev in mnogo oseb je ranjenih. Dne 25. t. m. je skočil pri Kašavi na Ogrskem osebni vlak s tira. Ni bilo nobene nesreče. Dne 26. t. m. je v Koprinu pri Brnu trčil osebni vlak v ondi stoječ prazen vagon. Stroj in 3 vozovi so poškodovani, strojevodja in sprevodnik težko ranjena, več oseb lahko ranjenih. Na Češkem je zasačil vlak mej postajama Hlinsko in Skuc nekaj delavcev. Trije delavci so mrtvi.

(Nadučiteljsko mesto) v Št. Ilju v Slov. goricah je razpisano do 31. januarja.

Zaplenjeno.

(13 vrst)

(V smrt na vešalah) so obsodili ljubljanski porotniki, dne 15. t. m. morilca Blaža Ravnika, posestnika in krčmarja v Ljubljani. Ravnik je 9. oktobra udaril dvakrat z gorjajo svojega prijatelja Boštjana Žvana po glavi, mu vzel okoli 700 gld. denarja in ga vrgel v vodo. Ravnik je tajil in še le po obsodbi je priznal umor ter šel pokazat kraj, kjer je denar skril.

(Ljutomer.) Naša čitalnica in naše pevsko društvo priredita letos na Silvestrov večer točno ob 7. uri v prostorih g. Vaupotiča v Ljutomeru gledališko igro s pevskim koncertom po sledečem vspredu: 1. »Novinci«, Volarič, moški zbor. — 2. Kvartet na lok. — 3. Gledališka igra »Berite Novice!«. — 4. »Pogovor z domom«, mešani zbor. — 5. »Pri oknu sva molčé slonela«, moški čveterospev. — 6. »Razvoj slovenskega naroda v preteklem stoletju«, govori gosp. predsednik, deželni poslanec itd. dr. Fran Rosina. — 7. »Moja domovina«, Bartl, moški zbor. — 8. Kvartet na lok. — 9. »Žitno polje«, mešani zbor. — 10. »Nos« za novo stoletje, moški zbor. — 11. Alegorija. — Sedeži 40 in 25 kr., stojišča 10 kr. — K mnogobrojni vdeležbi vabita najuljudnejše odbora.

(Konjiška društva.) Podružnica sv. Cirila in Metoda v Konjicah ima svoj občni zbor na starega leta dan ob polu štiri uri popoldne v čitalnici. Dnevni red običajen. »Slovensko pevsko društvo« v Konjicah ima svoj občni zbor 31. decembra 1899 ob polu peti uri popoldne v čitalnici z običajnim dnevnim redom.

»Čitalnica« v Konjicah priredi svojim članom Silvestrov večer s petjem, godbo, šaljivo tombolo in komičnimi prizori.

K občnim zborom in k veselici vabijo uljudno društveni odbori.

(Ormož.) V nedeljo 31. dne decembra bodo nastopili prvokrat v Kalchbrennerjevi gostilni domači tamburaši. Začetek ob 4. uri popoldne. Vstopnina prosta. Kmetje! pridite v prav obilnem številu poslušat mило narodno godbo.

(Katoliško politično društvo) za okraj Sv. Lenart v Slov. gor. priredi dne 3. januarja 1900 ob 1. uri popoldne zaupen shod pri